

וביקשה מהסוהרת לטלפן למישיפתה, כדי שייקחו את הילדים. הילד הפגוע, הקטן, צריך טיפול מיוחד. אחרת חייו נמצאים בסכנה.

הסוהרת לא הירשמה לה להתקשר. יש כללים בבית הסוהר ואסור לעצרות להתקשר לשום מקום. האשה אמרה לי שאין היא מתיימרת מפני שעצרו אותה וכי היא מתכוננת לשוב ולהקים בעירוניה במישרד הרווחה בפתחתיקווה ואפילו לא איכפת לה להיעצר שוב. "אם זו הדרך", היא אומרת, "צריך ללכת אותה עד הסוף".

שקית ניילון וספר תהילים

גם סיפורים משעשעים מגיעים הנה: לפני יומיים הירשמה לי סוהרת נחמדה להימצא בחדר שבו היו עצרות כמה נשים. עניינה אותי במיוחד עצורה גבוהת-קומה, שהיתה לבושה כמו בתולה אנגליה זקנה. היא לבשה חצאית ואפורה מבר טוויד, סוודר אפור, נעליים עם שרוכים וגרביים עבות סרוגות. על ראשה כבשה פיהא נוכרית קצרה, בעלת צבע לא מוזהה, משוה בין חום לאפור. הפיאה לא היתה, כפי הנראה, לפי מידתה, וזה ימינה ושמאלה לסירוגין. היא הגיעה לחדר בבית-המעצר כשבירה האחת שקית ניילון ובידה השנייה שבעות לאשה וספר תהילים. שאלתי אותה מה הביא אותה לכאן, והיא סיפרה כי נעצרה על הטרדה בטלפון. היא סיפרה כי מקום מושבה הקבוע הוא בישיבה בשכונה לרמת. היא חווה לא מכבד בתשובה וזרמה תורה בישיבת אור שמח בירושלים. שאלתי אותה על מכריי, אורי זוהר, פופיק ארנון ואריה יצחק.

היא מכירה את כולם, גם את אלונה איינשטיין. היא רק מקווה שלא יהיו אותה לפי הכתבה. לא נעים לה, היא אומרת, שידעו כי אשה דתית ושומרת-מצוות כמוה עושה מעשים כמו זה שבגללו הגיעה הנה. שאלתי אותה כיצד נראתה לפני שחזרה בתשובה. היא הראתה לי תמונה מעברה. נדהמתי. אותה הגברת היתה יפהפיה זוהרת, בעלת שיער בהיר גולש וגוף חטוב. ביקשתי שתספר לי מה הביא אותה לכאן.

היא סיפרה: "לפני כארבע שנים היכרתי בחור חתיך, שעבד כחשמלאי. נהגתי לצאת איתו לבילויים וגם שכנתי אותו. באחד הימים אמר לי שהוא יכיר לי חבר נחמד, העובד כקבלן-שיפוצים. החבר גם כן מצא חן בעיני והתחלתי לשכב גם איתו. ככה הייתי שוכבת לסירוגין עם שניים. לא ידעתי להחליט מי משניהם טוב יותר במיטה. עם קבלן-שיפוצים לא הייתי יוצאת לבלות. ממנו רציתי רק מין. החשמלאי לא ידע על זה.

"אחרי זמן הרגשתי שאני מתאהבת

קורבן חזן

חשודה ברצח אלקיים

הלחם ישן וקר, וכל ערב יש ריב על המרגרינה

פעם קליינט היה קליינט

למחרת פגשתי קבוצת זונות שהגיעו בלילה. רובן עובדות באזור יפו ותל-ברוך. המראה הציפוני של כולן דומה. צעירות עד גיל 23, לבושות בבגדי ספורט, ג'ינס וחולצות טריקו או סוודרים יקרים. כולן נעולות בנעלי-ספורט.

אני אומרת לאחת מהן שפעם, כך אני זוכרת, היו הזונות לבושות אחרת

פנתה אלי, אחרי שגלית מורחי וחברתה כוכבה ארדי, הנאשמות בסיוע בלחם לי שבכלל לא הכירה כמה מן הבחורות שהוכרו באותה כתבה. "יצאתי עם שלושתיך לחצר הקטנה שלי בדרה-אוכל. אני התיישבתי על כיסא והן ישבו שופפות על הריצפה. סוהרת שעברה במקום, אמרה שאני נראית כמו גננת עם תלמידותיה.

כעבור כמה חודשים התגבר עלי צרי, ושוב התחלתי לטלפן אליו. בתחלה דיבר יפה, יותר מאוחר נעשה תוקפני ואיים שיכניס אותי לבית הסוהר ואף יבוא וישרוף לי את הבית. הוא שוב ניגש למישיטרה, עצרו אותי והביאו אותי הנה.

אני שואלת אותה אם היא לא מתכוונת להפסיק ומה הוא אותו הייצר שדחף אותה. היא עונה: "אני מקווה שמשוה עוד יצא מהטלפונים האלה. אני אוהבת אותו ומקווה שהוא יכין זאת. ארכע שנים של טלפונים זה לא קץ הימים. אני מחכה לו והתיקווה הכי גדולה שלי היא, וכך גם אמרתי לו פעמים רבות בטלפון, שהוא יחזור בתשובה.

"אחת השוטרות אמרה לי שיקחו אותי להסתכלות ואני לא מעוניינת בזה. אני בסך הכל רציתי לשמוע את קולו של גבר, שאלין נקשרתי עם השנים, ואני חושבת שזאת שיפלות מצידו לפנות למישיטרה בגלל סיכה כזאת".

כמו גננת עם תלמידותיה

בעת ארוחת-הבוקר, למחרת, הופיעה סוהרת עם מישלחת שהגיעה מנווה-תירצה לבית המישפט המחוזי. לחדרה-אוכל נכנסו שלוש בנות. הן היו לבושות בסריינג'ינג'ים ספורטיביים ונראו כתלמידות תיכון, שחורו משיעור התעמלות. שלושתיך היו הבנות שהאשמה ברצח ובסיוע לרצח של אבי. הנאשמת ברצח, מיכל אלקיים,

התחלתי עם חוזר-בתשובה באמצעות שידוך. הוא היה אדם חסר-דעת, הולך-בצל ובקושי עמד במיצות פרו רב.

הוא מסכירה לי כי הכי נוח לעבון בכגדי ספורט והכי קל לרוץ עם נעל ספורט. כשהמישיטרה מגיעה, כול נרקומניות ומשתמשות בהידואין לרוץ ושרו כמעט כל השיניים וה רות מאור.

אחת אומרת לי: "זה לא מה שהי פעם. היום לא משתלם לעבוד ברחוב כא אלי אחד ואומר: תביאי את התיק אם לא, אשחט אותי! אז אני מביאה לא את התיק וכל הקופה הלכה. פעו קליינט היה קליינט. היום זה מתפקדים ורוצים לשכב עלינו. למי י סבלנות? אני אומרת לאחד כזה, יאללו תגמור כבר ותתחפף מכאן. אני עושי שני קליינטים והולכת להביא מנה לב (הרואין). אני לא יכולה לעבוד בלי זה. אחרת מספרת כי נעצרה ברחו כדי-הורה. אנשי המרור קפצו עליה. הי לה שתי מנות הרואין ומנה "קוק".

היא נרקומנית מוצהרת ומוכרו במישרד הבריאות. מששם לה רצפי כל הנרקומניות מצויידות ברצפט שי אדולף, שאותן הן מציגות לשופט כאשר הן מובאות לבית-המישפט. אוח רצפט משמש להן ככרטיס-ביקור. עי פי הרצפט הן מקבלות טיפול בטיפו אדולף בבית-המעצר וגם בבית-הסוהר השופטים, שאליהם הן מובאות משחררים אותן בדרך-כלל. מ שוכבלות כאן הן בחורות נרקומניות שלא מצויידות באותו רצפט, וד שוככות כאן במיטות. אוח ועודו ומתעששות. האף נולו והן צורתו מרוב כאביבטן והתכווציות בגוף. נתקלתי כאן כבר בכמה מאלו מראה ממש מהריר ועוורר חמני קשה לי להבין את הטעם שבעצרת בחורות כאלה. את רובן משחררי מבלי להביא לבית-המישפט. עי יוד הרבה סיפורים שאני יכול לספר על קורותיהן כאן. אף השע מאוחרת ובאים לככות את האור.

הבנות סיפרו כי הן מתכוונות לכפור בהאשמות המיוחסות להן. מיכל אלקיים סיפרה: הייתי מסטולה, לקחתי פרוורומולים ולבן (הרואין) הייתי מטושטשת לגמרי. אני לא התכוונתי להרוג אותה. רבתי איתה מכות והיא נפלה, ואו נתתי לה אבן בראש. לא ידעתי שאבן כזאת הורגת בן-אדם.

כשנעצרתי הודיתי שרבתי איתה מכות. לא הודיתי כמה שהמישיטרה אמרה לי. בעניין שיחת-הטלפון שהמישיטרה קיבלה שהודיעו להם על הגופה של בתישבע, זה לא אני טילפנתי. באה קלרה, בלדרית-סימס, ואמרה שהיא מזהה את הקול שלי. היא עובדת עם המישיטרה ואומרת מה שהמישיטרה אומרת לה. היא משתפת פעולה.

ביקשתי מיכל אלקיים תמנות, שבהן היא מצולמת והיא אמרה לי שאין לה שום דבר בשום מקום. היא יתומה מאב ומאם ואיש אינו רואג לה. היא תבקש מהמדינה למנות לה עוררדין.

הבנות שוחחו איתי בחופשיות. הן נראו חסרות דאגות. נראה לי כי אין הן מבינות את חומרת העניין. הכל נראה להן כאירוע נוסף בחיי היומיום.

לפעמים, כאשר אני קוראת בעיתונים תיאורים של רוצחים ורוצחות, אני מצוירת בעיני רוחי איזו דמות איתנות ומפחדה. עכשיו, כשפגשתי חשודה אמיתית ברצח, בחברה-אוכל, כזו בבוקר, קשה היה לי לדמיין כחשודה ברצח את אותה הנערה החייכנית עם הפנים הרומות הסינית, עניינים מלוכסנות משהו, שיער חלק וגוף מוצק, תנועותיה גבריות וסיגנון הריבור של מי ששהה בבית-הסוהר ארוכות, עם כל הרמזים והמונחים שאדם מחוץ יתקשה להבין. מיכל אלקיים ייבשה משך רוב שנות

אדווה בחקירה: "נחמד לשבת איתכם..."

הסברתי, כי מבחינתי ישנו בית-מישפט, שבו נגמרים דברים. הם ניסו ללחוץ בכל מיני הסברים חסרי כל היגיון.

"אענה, נבוא היום!"

אני מזכירה לומר שהם התנהגו אלי יוצא מן הכלל, ואף הביאו לי כוס-קפה וארוחת-צהריים מישטרית. כל כמה דקות שאלו אותי אם הם בסדר ואם אני מבינה שאין להם שום דבר אישי נגדי.

אמרתי למר תליו כי אני נדהמת ממש מהתנהגותם העדינה, וכי שמעתי מרבים שבמישיטרה מרכיבים מכות אימות, בייחוד אנשי המרור המרכזי. מר תליו אמר לי שלא ידוע לו על מיקרים כאלה ואני אמרתי שאם הם מתנהגים תמיד כל-כך יפה כמו איתי, אז ממש נחמד לשבת איתם בחקירה.

אחרי הכיבוד שניתן לי ביקשתי לחזור לבית-המעצר. הם ניסו לשכנע אותי, בכל זאת, לערוך עימות עם עדייה מאירצק, שאותה התכווננו להכניס לחדר החקירות. היא היתה אמורה להטיח בפני דברים ואני הייתי אמורה לענות. הם שאלו אם אני מוכנה. ענייני זה נראה לי מטופש והסברתי למר תליו שכל מה שיש לי לענות בהקשר לעדייה מאירצק אענה בבית-המישפט נבוא היום.

ללקחתי שוב לאחת מהחקירות במישיטרה. בדרך-כלל מגיעים אנשי המרור המרכזי שנשלחים לקחת אותי. הפעם הגיעה אשה גבוהת-קומה עם שיער מתולתל ועיניים כחולות. היא הציגה את עצמה כסמלת יונה. היא עובדת במחלקת-מוסר. היא סיפרה לי כי היא רואינה פעמים רבות בקשר לעבודתה. הפעם לקחו אותי לחקירה בתחנת-המישיטרה בחולון.

ברוך סיפרה לי הסמלת יונה על מיכל אלקיים. היא סיפרה שהשתתפה בחקירה וכי למיכל קרובי מישפחה שניסו לעזור לה בעבר, אך התייאשו ממנה.

"לגמור עם העניין!"

דנסיעה לחקירה היא גיוון לישיבה הארוכה בחדר החשון כאן. למרות שמאו הפעם היראשונה שנחקרתי, לא הספתי לשלף פעולה עם החוקרים. היא פשוט, כי אין לי מה לומר להם — הם אינם מתיאשים ומביאים אותי לחקירות נוספות.

בחדר-החקירות חיבה לי רביפקד תליו בכבודו ובעצמו. יחד עימו היה מר פריש. שניהם ניסו לשכנע אותי בנועם ובמילים יפות. לגמור כבר עם העניין הזה."